

Knjiga proroka Daniela – broj dvadeset i dva

Razotkrivanje proročanske rasprave: metodologija kasne kiše i završne krize

Jeff Pippenger

2023-12-17

Metodologija koju Bog odobrava posebno je prepoznatljiva u Izaiji, u dvadeset osmom i dvadeset devetom poglavlju, gdje je ta metodologija prikazana kao „redak na redak“. Dana 11. rujna 2001. side silni anđeo iz Otkrivenja osamnaestoga, i time je ponovio svoj silazak koji je učinio 11. kolovoza 1840. U oba slučaja, nakon njegova silaska, Babilon je bio označen kao pao, te je bio upućen poziv, a uskoro će ponovno biti upućen, onima koji su još uvijek u njegovu zajedništvu da iziđu. U oba slučaja događaj koji je ispunio proročanstvo imao je svjetski utjecaj, jer kao što je vijest prvoga anđela 1840. bila prenesena do „svake misijske postaje na svijetu“, tako je cijeli svijet bio pogođen događajem od 11. rujna 2001. i razumio ga. Proročanstvo koje se ispunilo 11. kolovoza 1840. bilo je proročanstvo koje je označavalo da je obuzdavanje stavljeno na islam drugoga jao, a neposredno nakon 11. rujna 2001. obuzdavanje je bilo stavljeno na islam trećega Jao.

11. kolovoza 1840. predstavlja osnaženje poruke koja je bila odpečaćena u vrijeme svršetka 1798., a 11. rujna 2001. predstavlja osnaženje poruke koja je bila odpečaćena u vrijeme svršetka 1989. Primarno pravilo pokreta prvoga anđela bilo je potvrđeno 11. kolovoza 1840., a to je pravilo bilo načelo dan za godinu. Primarno pravilo pokreta trećega anđela bilo je potvrđeno 11. rujna 2001. To pravilo glasi da se istina utvrđuje dovođenjem „reda na red“, pokazujući da je svršetak predodčen početkom i da se povijest ponavlja. Proročki događaj od 11. rujna 2001. nije utvrđen samo izravnim riječima sestre White, nego još značajnije činjenicom da su događaji savršeno bili usporedni s istom oznakom puta u mileritskoj povijesti. Ono što je bilo prepoznato događajem od 11. kolovoza 1840. nije bilo toliko ispunjenje proročanstva, koliko valjanost metodologije koju su prihvatili Miller i njegovi suradnici.

„Događaj je točno ispunio proročanstvo. Kad je to postalo poznato, mnoštva su se uvjerila u ispravnost načela proročkog tumačenja koja su prihvatili Miller i njegovi suradnici, te je adventnom pokretu dan čudesan zamah. Ljudi od znanja i položaja pridružili su se Milleru, kako u propovijedanju tako i u objavljivanju njegovih gledišta, a od 1840. do 1844. djelo se brzo širilo.“ Velika borba, 335.

Dana 11. rujna 2001., kada je počela biti mjerena kasna kiša, „rasprava“ je bila, a i dalje jest, o istinitoj ili lažnoj metodologiji. Proročanstva milleritskoga pokreta izložena su i na karti iz 1843. i na karti iz 1850., koje sestra White potvrđuje kao načinjene po Gospodinu, a također i kao ispunjenje drugoga poglavlja Habakuka. Poruka millerita, koja je nastala kroz „načela proročkoga tumačenja koja je usvojio Miller i njegovi suradnici, i“ koja je potom proizvela „čudesan poticaj“ što je osnažio poruku Ponoćnoga poklika, bila je prikazana na dvjema svetim kartama. Proročanstva prikazana na tim dvjema svetim kartama bila su prepoznata i utvrđena Millerovim

proročkim pravilima. Karte su bile ispunjenje zapovijedi u Habakuku da se proročanstva koja su bila utvrđena Millerovom metodologijom vizualno prikažu na „pločama”, u množini. Drugo poglavlje Habakuka poistovjećuje se s „raspravom” iz dvadeset i sedmoga poglavlja Izaije i s njom je izravno povezano.

Stat ću na svoju stražu i postaviti se na kulu; motrit ću da vidim što će mi reći i što ću odgovoriti kad budem ukoren. Habakuk 2,1.

Riječ „ukoren” u retku znači „raspravljao se s”. Habakuk, koji predstavlja stražare pokreta prvoga i trećega anđela, trebao je biti predmet rasprave, te je želio razumjeti što mu valja odgovoriti kada rasprava započne. Odgovor u povijesti prvoga anđela bilo je izlaganje dviju svetih karata, a odgovor u povijesti pokreta trećega anđela bilo je izlaganje proročkog niza naslovljenog Habakukove dvije ploče. Karte i niz bili su izgrađeni na metodologiji prikazanoj u svakoj od tih odgovarajućih povijesti. U Habakuku metodologija predstavlja ono čime se stražari služe da bi utvrdili poruku, a također prepoznaje i pitanje o kojemu se „raspravlja”, što zauzvrat proizvodi dvije skupine štovatelja.

Stajat ću na svojoj straži i postaviti se na kulu; motrit ću da vidim što će mi reći i što ću odgovoriti kada budem ukoren. I odgovori mi Gospodin i reče: Zapiši viđenje i učini ga jasnim na pločama, da može trčati onaj koji ga čita. Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali na svršetku progovorit će i neće slagati; ako i okasni, čekaj ga, jer će zacijelo doći, neće zakasniti. Evo, duša njegova koja se uzoholi nije pravedna u njemu; ali pravednik će živjeti po svojoj vjeri. Habakuk 2:1–4.

Jedan je razred opravdan vjerom, a drugi je razred uznesen u duši, kao što to prikazuju farizej i carinik. Farizeji su se uzdali u metodologiju utemeljenu na običaju i predaji, a farizej je također predstavljao vjerski sustav koji je održavao nadzor nad svojim stadom uspostavom hijerarhijskog poretka kojim su upravljali oni koji su ispovijedali da su izabrani Božji narod i branitelji istine, ali koji su naposljetku sudjelovali u razapinjanju Istine. Proročka „rasprava” u dvadeset i sedmom poglavlju Izaije vodi se oko istinite i lažne biblijske metodologije. Protivnici u toj „raspravi” jesu oni koji slijede metodologiju Ilije za to vrijeme i dugotrajno uspostavljen sustav teoloških stručnjaka, koji je predložen Sinedrijem u Kristovo vrijeme.

Dvadeset i sedmo poglavlje utvrđuje da „rasprava” započinje kada on „zadržava”, odnosno kada Bog obuzdava „svoj silni vjetar”, u „dan istočnoga vjetra”. „Po mjeri, kad potjera, raspravljat ćeš se s njom; on zadržava svoj silni vjetar u dan istočnoga vjetra. Stoga će se ovime očistiti bezakonje Jakovljevo.” Riječ „očistiti” znači izvršiti pomirenje za, te predstavlja brisanje grijeha u istražnom sudu. Metodologija o kojoj se raspravlja predstavlja ispit koji mora biti položen ako grijesi Božjega naroda imaju biti izbrisani. Ilijina metodologija kao ispit prikazana je u Kristovoj povijesti, gdje smo unaprijed upozoreni da u to vrijeme oni koji su odbacili poruku Ivana Krstitelja (kojega je Krist poistovjetio s Ilijom) nisu mogli imati koristi od Isusova nauka.

Poruka poznoga dažda predstavljena je kao Isusov nauk, jer On je Riječ; i više od toga, poznji dažd predstavljen je kao „osvježenje”, koje je određeno kao „prisutnost Gospodnja”.

Pokajte se, dakle, i obratite se da se izbrišu grijesi vaši, kako bi došla vremena okrijepe od lica Gospodnjega; i da pošalje Isusa Krista, koji vam je unaprijed naviješten. Djela 3,19.20.

Sestra White utvrđuje da anđeo koji je sišao u desetom poglavlju Otkrivenja, 11. kolovoza 1840., „nije bio ništa manje ličnost nego Isus Krist“. Anđeo koji je sišao 11. rujna 2001. stoga bi također bio „ništa manje ličnost nego Isus Krist“. Njegov silazak u bilo kojoj od tih povijesti označava početak proročanske „rasprave“ o istinitoj ili lažnoj metodologiji, jer je predstavljen knjigom u Njegovoj ruci koju je Božjem narodu bilo zapovjedbno pojesti. Dok je bio u Galileji, Isus je poučio učenike da moraju jesti Njegovo tijelo i piti Njegovu krv, jer je ondje ustvrdio da je On kruh sišao s neba. Ondje je izgubio više učenika nego u bilo kojoj drugoj točki svoje službe, a oni koji su otišli nikada se nisu vratili. Oni koji su otišli, učinili su to zato što su odlučili analizirati Njegova učenja lažnom metodologijom, uzimajući Njegove riječi u njihovu doslovnom smislu, umjesto da ih primijene u ispravnom duhovnom smislu. „Rasprava“ iz Izaije dvadeset i sedam proročanski je putokaz koji ima nekoliko svjedoka kako bi se utvrdilo da predstavlja uspostavljeni ispovjedni sustav biblijske analize u sukobu s metodologijom koju predstavlja glasnik Ilija.

Ona označava određenu točku u postupnom iščezavanju prijašnjega saveza i izabranoga Božjeg naroda te početak savezničkoga odnosa s onima „koji nekoć ne bijahu narod Božji“. Još važnije, „rasprava“ predstavlja početak vremenskoga razdoblja koje završava uskoro dolazećim zakonom o nedjelji. Alfa i Omega uvijek predstavlja svršetak s početkom, i time sama „rasprava“ postaje simbol jednoga od grijeha naših otaca, koji se mora priznati i ispovjediti kako bi se ispunila molitva iz dvadeset i šeste glave Levitskoga zakonika.

Danielova molitva iz devetoga poglavlja predstavlja molitvu koja se mora uznijeti na završetku tri i pol dana iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja. To razdoblje vremena prikazano je u dvadeset i sedmom poglavlju Izaije kao razdoblje kada će „utvrđeni grad opustjeti, i prebivalište će biti napušteno, i ostavljeno kao pustinja: ondje će tele pasti, i ondje će ležati, i obrstiti njegove grane. Kad se njegove grane osuše, bit će polomljene: žene dolaze i pale ih ognjem; jer to je narod bez razuma: stoga im se neće smilovati onaj koji ih je stvorio, i onaj koji ih je oblikovao neće im iskazati milost.”

Dvama svjedocima ne iskazuje se „naklonost“, jer su proglasili lažno proročanstvo koje je uvelo razdoblje „pustinja“ od tri i pol dana. Tada su postali „narod bez razuma“, premda su prethodno bili „utvrđeni grad“. Taj je grad zatim postao „opustošen“ i „prebivalište“ koje je bilo „napušteno“. Postao je mrtve suhe kosti što leže na ulici grada Sodome i Egipta. Kada se mrtvima potom zapovijeda da ustanu, oni se iskušavaju grijesima svojih otaca, što uključuje i „raspravu“ na početku razdoblja koje započinje osnaženjem prve poruke, a završava dolaskom treće poruke. Rasprava se vodi o tome treba li prihvatiti ili odbaciti metodologiju koju predstavlja Ilija njihove povijesti. Godine 1863. oci adventizma odbacili su poruku Mojsijevih „sedam vremena“, koju je iznio Ilija.

Počevši od srpnja 2023., osušene grane iz Izaije dvadeset i sedam moraju odlučiti hoće li ponoviti grijeh crkve u Galileji, i povijest 1863., kao i povijest 11. rujna 2001. Odbaciti metodologiju predstavljenu u drugom poglavlju Habakuka, i u Izaiji dvadeset i sedam, te po Iliji, Ivanu Krstitelju

i Williamu Milleru znači ponoviti grijehe naših otaca, umjesto da imamo korist od svetih uzora koji su bili zapisani za one na koje su došli svršeci svijeta.

A sve se to njima događalo za primjer, a napisano je za upozorenje nama, kojima su došli svršeci vjekova. Stoga neka pazi onaj koji misli da stoji, da ne padne. Nije vas snašla kušnja osim one koja je ljudima zajednička; ali vjeran je Bog, koji neće dopustiti da budete kušani iznad svojih mogućnosti, nego će s kušnjom dati i izlaz, da je možete podnijeti. Zato, moji ljubljani, bježite od idolopoklonstva. Govorim kao mudrima; prosudite sami što kažem. 1 Korinćanima 10:11–15.

Sveta metodologija uspostavlja poruku Ponoćnoga poklika, koja je poruka pozne kiše. Ta poruka, kada se duhovno blaguje, proizvodi odgovarajuće iskustvo jednako sigurno kao što je Danielova i trojice dostojnika prehrana povrćem proizvela ljepše i punije lice. No u drugom poglavlju Habakuka, kamen spoticanja za one koji odbacuju ponudu opravdanja vjerom jest oholost, koja ih sprječava da nastave upoznavati Gospodina. Ako je ikada bilo vrijeme kada Božji narod ne može odgađati djelo prihvatanja istinite metodologije i blagovanja poruke iz anđelove ruke, onda je to sada!

„Ne smijemo čekati kasnu kišu. Ona dolazi na sve koji će prepoznati i prisvojiti rosu i pljuskove milosti što padaju na nas. Kada sabiremo ulomke svjetlosti, kada cijenimo sigurne milosti Božje, koji voli da Mu vjerujemo, tada će se ispuniti svako obećanje. ‘Jer kao što zemlja pušta svoju mladicu i kao što vrt čini da nikne ono što je u njemu posijano, tako će Gospodin Jahve učiniti da pravda i hvala niknu pred svim narodima.’ Izaija 61,11. Cijela zemlja treba biti ispunjena slavom Božjom.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svezak 7, 984.

Božja proročka Riječ prepoznala je da će, kada velike zgrade grada New Yorka budu oborene, sići anđeo iz osamnaestog poglavlja Otkrivenja te da će se „Otkrivenje osamnaest, redci jedan do tri ispuniti”. Izaija dvadeset i sedam prepoznaje to vrijeme kao „dan istočnoga vjetra”, i to je vrijeme kada je „žestoki vjetar” obuzdan. „U mjeri, kad izbije, ti ćeš se s njim prepirati: on susteže svoj žestoki vjetar u dan istočnoga vjetra.” Sestra White prepoznaje upravo to isto vrijeme.

„U to vrijeme, dok se djelo spasenja privodi kraju, nevolja će dolaziti na zemlju, i narodi će se gnjeviti, ali će biti zadržani kako ne bi spriječili djelo trećeg anđela. U to će vrijeme doći ‘kasna kiša’, ili okrepa od lica Gospodnjega, da da silu snažnom glasu trećeg anđela i pripremi svete da opstanu u razdoblju kada će se izliti sedam posljednjih zala.” Early Writings, 85.

Sila koja razgnjevljuje narode pojavila se kada je kasna kiša počela padati. No čim je ta sila razgnjevljila narode, bila je zadržana, jer je Izaija zapisao da on „ustavlja svoj silni vjetar”. Silni vjetar jest istočni vjetar, i taj je vjetar obuzdan kada kasna kiša počne rositi i kada se djelo spasenja privodi kraju. Završno djelo spasenja jest vrijeme pečačenja. „Redak po redak”, silni, odnosno istočni vjetar koji je zadržan tijekom pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće jesu četiri vjetra iz sedmoga poglavlja Otkrivenja.

I nakon toga vidjeh četiri anđela gdje stoje na četiri ugla zemlje, zadržavajući četiri vjetra zemlje, da vjetar ne puše ni na zemlju, ni na more, ni na ikakvo drvo. I vidjeh drugoga anđela

gdje uzlazi od istoka sunčanoga, imajući pečat Boga živoga; i povika iza glasa četvorici anđela kojima bijaše dano da naude zemlji i moru, govoreći: Ne naudite ni zemlji, ni moru, ni drveću, dok ne zapečatimo sluge Boga našega na njihovim čelima. Otkrivenje 7:1–3.

Zapečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće bilo je predodređeno Kristovim slavnim ulaskom u Jeruzalem. Ondje je Krist, jedini put u svome životu, jahao na magarcu (simbolu islama), a Lazar je predvodio povorku u Jeruzalem. Sestra White prepoznaje Lazara kao simbol pečata u toj povijesti.

„Odgađajući svoj dolazak Lazaru, Krist je imao cilj milosrđa prema onima koji Ga nisu primili. Zadržao se kako bi, uskrsnuvši Lazara od mrtvih, svojem tvrdokornom, nevjernom narodu dao još jedan dokaz da je On doista ‘uskrsnuće i život’. Nerado je odustajao od svake nade za narod, siromašne, zalutale ovce doma Izraelova. Srce Mu se slamalo zbog njihove nepokajivosti. U svojem milosrđu namjeravao im je dati još jedan dokaz da je On Obnovitelj, Onaj koji jedini može iznijeti na vidjelo život i besmrtnost. To je trebao biti dokaz koji svećenici ne bi mogli pogrešno protumačiti. To je bio razlog Njegova odgađanja odlaska u Betaniju. To vrhovno čudo, uskrsnuće Lazara, trebalo je staviti Božji pečat na Njegovo djelo i na Njegovo pravo na božanstvo.” The Desire of Ages, 528, 529.

Vrijeme odgađanja koje je započelo 18. srpnja 2020. predstavljeno je Kristovim zadržavanjem prije nego što je uskrsnuo Lazar. Vrijeme odgađanja iz jedanaestog poglavlja Otkrivenja završava na svršetku tri i pol dana. Tijekom tih dana dva su svjedoka ležala mrtva na ulici. I kao što je Lazar trebao uskrsnuti nakon vremena odgađanja, tako su trebala i Ivanova dva svjedoka. Jednom uskrsnuvši, oni predvode povorku u Jeruzalem, predstavljajući „pečat Božji” i „krunsko čudo” koje svjedoči o Kristovu božanstvu. Uskrsnuće označuje završetak pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, koje se zbiva dok se četiri vjetra, istočni vjetar, silni vjetar, koji je stigao 11. rujna 2001., zadržava pod nadzorom.

U času koji je nedjeljni zakon, ti se vjetrovi oslobađaju da donesu odmazdbeni sud nad zvijeri iz zemlje iz trinaestoga poglavlja Otkrivenja. Oni se sada već provlače kroz prste ona četiri anđela koja ih zadržavaju tijekom razdoblja pečaćenja. Jedno od najdubljih upućivanja u Duhu proroštva koje se odnosi na dan istočnoga vjetra nalazi se u Svjedočanstvima, svezak deveti. Taj svezak započinje nadahnutim riječima na jedanaestoj stranici, te stoga simbolički započinje na „devet-jedanaest”. Naslov poglavlja glasi „Posljednja kriza“, ali to je također i prvo poglavlje dijela naslovljenog „Za dolazak Kralja“.

Nema dokaza da su odjeljak i naslov poglavlja bili namjerno izmijenjeni od strane urednika koji su sastavili svezak; ipak, dolazak Kralja lako se prepoznaje kao dolazak zaručnika, koji se u prisposobi o deset djevica zbiva zajedno s ponoćnom krizom koja se među djevicama proizvodi prisutnošću ili nedostatkom ulja u njihovim posudama. Ponoćna kriza koja sada pristiže jest, kako naslov prikazuje — posljednja kriza za deset djevica. U toj krizi one očituju imaju li ulja ili ga nemaju. Ulje nije naprosto Duh Sveti; ono je točno određeno kao Duh Sveti, a također i kao ispravna poruka, a također i kao ispravan karakter.

Ispravna metodologija uspostavlja ispravnu poruku Ponoćnog poklika, a ta poruka, prihvaćena i prema njoj postupljeno, proizvodi ispravan karakter. Taj karakter u posljednjoj krizi jest karakter koji prima pečat Božji. Proces pečaćenja Božjeg naroda započeo je pri dolasku dana istočnog vjetra, 11. rujna 2001. Poruku toga vremena tada je trebalo pojesti. Hoće li se jesti ili neće, predstavljeno je Izaijinim „raspravljanjem“, a također i Habakukovim pitanjem što bi stražari trebali odgovoriti u toj raspravi. Vrijeme odgađanja iz Mateja dvadeset i petog poglavlja i Habakuka završava prikazom dviju skupina štovatelja. Vrijeme odgađanja, predstavljeno s tri i pol dana u jedanaestom poglavlju Otkrivenja, gotovo je završeno.

To vrijeme odgađanja također je prikazano na početku poglavlja u devetom svesku, odlomkom iz Poslanice Hebrejima, gdje Pavao parafrazira četvrti redak drugoga poglavlja Habakuka. Pavlova referenca smješta Habakuka 2 u pokret trećega anđela, jer je u toj povijesti Krist prešao u Svetinju nad svetinjama, i u toj je povijesti objavljena svjetlost Njegove velikosvećeničke službe, a upravo u Poslanici Hebrejima Pavao iznosi najjasniju objavu Kristove velikosvećeničke službe u Božjoj Riječi.

Habakuk dva u pokretu prvoga anđela još nije prepoznao Kristovo kretanje u Svetinju nad svetinjama, jer se ono nije dogodilo sve do završetka objavljivanja Ponoćnoga vapaja. Vrijeme odgađanja na koje Pavao upućuje jest vrijeme odgađanja iz Habakuka i Mateja, ali to je vrijeme odgađanja koje bi započelo 18. srpnja 2020. Posljednji redak Habakuka dva predstavlja završetak Ponoćnoga vapaja u mileritskoj povijesti i dolazak trećega anđela:

Ali Jahve je u svojem svetom hramu: neka sva zemlja umukne pred njim. Habakuk 2,20.

Svjedočanstva, deveti svezak, naglašavaju, počevši od jedanaeste stranice (devet-jedanaest), prisposobu o deset djevica, vrijeme odgađanja i njegovu povezanost s Habakukom i Matejem, te završnu krizu i 11. rujna 2001., kada je stigla proročka rasprava.

„1. odjeljak — Za dolazak Kralja“

„Jer još malo, vrlo malo, i Onaj koji ima doći doći će i neće zakasniti.“ Hebrejima 10,37.

„Posljednja kriza“

„Živimo u vremenu svršetka. Brzo ispunjavajući znaci vremena objavljuju da je Kristov dolazak blizu, pred vratima. Dani u kojima živimo svečani su i važni. Duh se Božji postupno, ali sigurno, povlači sa zemlje. Zla i sudovi već padaju na one koji preziru milost Božju. Nesreće na kopnu i na moru, nesređeno stanje društva, uzbune zbog rata, zloslutni su znakovi. Oni navješćuju približavanje događaja od najveće važnosti.

„Sile zla ujedinjuju svoje snage i učvršćuju se. One se jačaju za posljednju veliku krizu. Uskoro će se u našem svijetu zbiti velike promjene, a završni će se događaji brzo odvijati.“

„Stanje u svijetu pokazuje da su vremena nevolje upravo pred nama. Dnevne novine pune su naznaka strašnoga sukoba u neposrednoj budućnosti. Drske pljačke česta su pojava. Štrajkovi su uobičajeni. Krađe i ubojstva počinju se na svakom koraku. Ljudi opsjednuti demonima oduzimaju živote muškarcima, ženama i maloj djeci. Ljudi su postali opčinjeni porokom, i

prevladava svaka vrsta zla.”

„Neprijatelj je uspio izopačiti pravdu i ispuniti ljudska srca željom za sebičnim dobitkom.”

„Pravda je daleko, jer istina pade na ulici i pravda ne može da prođe.” Izaija 59,14. U velikim gradovima mnoštva žive u siromaštvu i bijedi, gotovo lišena hrane, skloništa i odjeće; dok u istim tim gradovima ima onih koji imaju više nego što bi srce moglo poželjeti, koji žive raskošno, trošeći svoj novac na bogato opremljene kuće, na osobno ukrašavanje, ili još gore, na udovoljavanje osjetilnim požudama, na alkohol, duhan i druge stvari koje razaraju snage mozga, remete um i ponižavaju dušu. Vapaji izgladnjeloga čovječanstva uzdižu se pred Boga, dok ljudi svakovrsnim tlačenjem i iznudom gomilaju golema bogatstva.

„Jednom prigodom, dok sam bila u New Yorku, u noćnom mi je viđenju bilo naloženo da promatram zgrade kako se kat za katom uzdižu prema nebu. Za te se zgrade jamčilo da su vatrootporne, a bile su podignute na proslavu svojih vlasnika i graditelja. Sve više i više te su se zgrade uzdizale, i u njima je bio upotrijebljen najskuplji materijal. Oni kojima su te zgrade pripadale nisu se pitali: ‘Kako možemo na najbolji način proslaviti Boga?’ Gospodin nije bio u njihovim mislima.“

„Pomislila sam: ‘Oh, kad bi oni koji na taj način ulažu svoja sredstva mogli vidjeti svoj put onako kako ga Bog vidi! Gomilaju veličanstvene građevine, ali kako je ludo u očima Vladara svemira njihovo planiranje i smišljanje. Ne istražuju svim silama srca i uma kako bi mogli proslaviti Boga. Izgubili su iz vida ovo, čovjekovu prvu dužnost.’“

„Dok su se te uzvišene građevine podizale, njihovi su se vlasnici radovali s ohološću prožetom taštom ambicijom što imaju novca da ga upotrijebe za udovoljavanje sebi i izazivanje zavisti svojih susjeda. Velik dio novca koji su tako ulagali bio je stečen iznudom, tlačenjem siromaha. Zaboravili su da se na nebu vodi račun o svakom poslovnom postupku; ondje je zabilježena svaka nepravedna pogodba, svako prijevarno djelo. Dolazi vrijeme kada će ljudi u svojoj prijevari i drskosti dosegnuti točku preko koje im Gospodin neće dopustiti da prijeđu, i naučit će da strpljivost Jahvina ima svoju granicu.“

„Prizor koji je zatim prošao preda mnom bio je požarna uzbuna. Ljudi su gledali visoke i navodno vatrootporne zgrade te govorili: ‘One su posve sigurne.’ Ali te su zgrade izgorjele kao da su načinjene od smole. Vatrogasne sprave nisu mogle ništa učiniti da zaustave razaranje. Vatrogasci nisu bili u stanju rukovati spravama.” Testimonies, volume 9, 11–13.

„Rasprava” koja se vodila o metodologiji na početku razdoblja predstavljenog u prvom poglavlju Danielove knjige; a također predstavljenog u prvim trima poglavljima Danielove knjige; a također predstavljenog poviješću koja započinje 11. kolovoza 1840.; a također predstavljenog u povijesti šestoga poglavlja Ivanova evanđelja, u krizi u Galileji; a također predstavljenog poviješću od 11. rujna 2001. (do 18. srpnja 2020.), sada se ponavlja, ne unutar adventizma u cjelini, nego među mrtvim suhim kostima koje se bude iz svoje letargije „glasom” koji viče u pustinji.

U sljedećem ćemo članku razmotriti metodologiju koja je kasna kiša, kako je prikazana u dvadeset osmom i dvadeset devetom poglavlju Izaije.

Tada začuh glas Gospodnji kako govori: Koga da pošaljem, i tko će poći za nas? A ja rekoh: Evo me, mene pošalji. I reče on: Idi i reci tome narodu: Slušajte doista, ali ne razumijte; gledajte doista, ali ne shvaćajte. Učini srce ovoga naroda pretilim, uši njegove otežaj i oči njegove zatvori, da ne vidi očima svojim, i ne čuje ušima svojim, i ne razumije srcem svojim, i ne obrati se, i ne ozdravi. Tada rekoh: Dokle, Gospodine? A on odgovori: Dok gradovi ne opuste bez stanovnika, i kuće bez ljudi, i zemlja ne postane sasvim pusta, i dok Gospod ne udalji ljude daleko, te bude veliko opustošenje usred zemlje. Ali će ipak u njoj ostati desetina, i ona će se vratiti, pa će i ona biti proždrti; kao terebinta i kao hrast, kojima panj ostaje kad obore lišće: tako će sveto sjeme biti njezin panj. Izaija 6:8–13.